

det fik sit bestemte Udtryk i den Lov, ved hvilken Kommissionen blev nedsat. Det var Opretholdelsen af Landets Neutralitet, der var den eneste Opgave, som vi kunde give det Militærvæsen, vi skulle stille paa Benene.

Jeg hørte før, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde, at det havde været meget vanskeligt at komme til Enighed om, at det var et Militærvæsen, der skulde tjene til Opretholdelsen af Landets Neutralitet, vi skulde fremskaffe, det havde kostet adskillige Kampe. Jeg tror ikke, det ærede Medlem fra Ringkøbing har Ret. Jeg er enig med ham om, at der var en Tid, hvor man fra deres Side her i Landet, der krævede mere Militærvæsen, sluttede sig til den Tanke, som man kalder Revanchetanken, og jeg tror ogsaa, der var en Tid, hvor man fra den samme Side her i Landet samledes om den Tanke, der kaldes Alliantetanken, men jeg er overbevist om, at man fra den Side efterhaanden blev klar over, at ingen af disse Tanker kunde vinde tilstrækkelig Udbredelse i den jævne danske Befolkning, kunde skaffe et Flertal i den danske Befolkning, hvorudaf der kunde fremgaa et Flertal her og en Regering, der kunde gennemføre en saadan Ordning. Derimod saa man, at Neutralitetstanken var en Tanke, der egnede sig for den danske Befolkning, man saa, hvordan denne Tanke bredte sig, og saa var man hurtig i Vendingen og sagde som saa: Os kan det være lige meget, om den Politik, under hvis Navn vi kæmpe, kaldes Revanchepolitik eller Alliancepolitik eller Neutralitetspolitik, blot vi kunne faa opfyldt vort Ønske om mere Militærvæsen, faa en større Hær, en større Flaade, flere Fæstningsanlæg og ganske særlig faa befæstet København. Og derfor behøvedes der ikke nogen Kamp for at faa de Herrer til at gaa over til Neutralitetstanken. Men den Tanke, de havde bag Neutraliteten, var ganske vist en helt anden end den, vi havde, naar vi talte om Neutralitet, om den Neutralitet, der bl. a. skulde vise, at vi først og fremmest her i Danmark vilde holde os udenfor alle krigerske Forviklinger, og at vi derfor mente, at saa kunde Størrelsen af vort Militærapparat ned sættes.

Det er da ogsaa en Fortolkning af

Neutraliteten i den Retning, vore Militarister — lad os kun nævne Ordet endnu — ville gaa, der er bleven gjort gældende i de sidste Dage af den højtærede Regering, denne Fortolkning af Neutraliteten, der gaar ud paa, at dersom et Land for Alvor vil være neutralt, bør dette Land vise sin alvorlige Villie derved, at det anskaffer sig saa meget Militærvæsen, at det er i Stand til ved Hjælp af dette at opretholde sin Neutralitet, naar den bliver krænket af en anden Magt. Det er den Sætning, der jævnlig doceres for os i disse Dage, og som skal være af grundlæggende Betygning, naar et Forslag som det, den højtærede Forsvarsminister har fremsat, skal gennemføres. Og saa siger man: for det er noget, Folkeretten kræver. Men det er aldeles ikke Tilfældet. De folkeretlige Regler kræve ikke af et lille Land som Danmark, at det, hvis det for Alvor vil være neutralt, skal være i Stand til ved Hjælp af sit Militærvæsen at værne eller hævde eller opretholde sin Neutralitet mod Angreb, der blive rettede mod denne Neutralitet af en Magt, der er os ganske overlegen. Og om noget andet, ere vi enige om, kan der ikke være Tale. Der er ingen her i Danmark, der venter paa, at Danmark skulde komme i Stridigheder af den Art med Magter, der var os nogenlunde jævnbyrdige. Der er ingen af os, der mener, at Nordmændene ville krænke vor Neutralitet, eller at Sverige, der for Resten er os ganske overlegen, skulde finde paa noget saadant. Vi vide alle, at skal der være Tale om, at en Magt vil krænke vor Neutralitet, kan det kun være en Magt, der er os ganske overlegen, der er saa overlegen, at vi overfor den ere fuldstændig ude af Stand til at hævde, værne eller forsvare vor Neutralitet med Vaabenmagt. De folkeretlige Regler kræve altsaa ikke, at et lille Land som Danmark skal have saa meget Militærvæsen, at vi ved Hjælp af det skulde kunne afværge Angreb paa vor Neutralitet, der forøves af en ganske overlegen Magt. Dersom de folkeretlige Regler krævede det, vilde de kræve det umulige, men det gøre de aldeles ikke.

Saa møder man med en anden Forklaring. Man siger: Det kan ogsaa være Folkeretten for saa vidt, ligegyldigt, om I virkelig ere i Stand til at hævde eller for-